

Chương 186

Chủ Trì Công Đạo

Nhậm Viễn Minh không nhúc nhích, tiếp tục nói: “Đều gây ồn ào, Đồ Quyên tỷ tỷ không quản được đâu.”

Một câu mới nói xong, Lâm Xuân đã đi tới trước mặt, là trực tiếp từ trên cái giá hai trượng cao nhảy xuống.

Tiểu Viễn Minh toét cái miệng nhỏ nhắn cười, rất có hương vị âm mưu được như ý.

Lập tức, Lâm Xuân nắm Viễn Minh đi đến cách vách.

Cửu Nhi không yên lòng, cũng đi theo.

Tiểu Viễn Minh bị đám người vợ Đại Đầu ngăn cản, hỏi là chuyện gì.

Tiểu Viễn Minh nói: “Là các tỷ tỷ cãi vã. Cãi to lắm, rất hung dữ. Cơm không có ai nấu, đồ ăn cũng không làm, buổi tối không có cơm ăn đâu. Đều chỉ vào mặt nhau mắng, đều muốn làm vợ Lâm gia.”

Vẻ mặt hấn thập phần hung hấn, như đang tuyên bố đại hỉ sự vậy.

Thật hết cách. Ngày trong núi qua thật sự quá bình đạm, không dễ dàng có chút động tĩnh, hấn có thể không thấy cao hứng sao!

Vợ Đại Đầu nghe xong giật mình, vội vàng bỏ việc trong tay lại chạy về hướng bên kia. Phùng Thị cũng kích động, sợ khuê nữ nhà mình chịu thiệt, cũng vội vàng đi theo, những người không liên quan như vợ Đại Mãnh cũng đi theo.

Đi đến cửa viện Hoàng gia đã thấy Lâm Xuân, Cửu Nhi đứng ở ngoài cửa.

Cảm thấy buồn bực, thăm dò nhìn vào bên trong, chợt nghe thanh âm Đồ Quyên: “... Các người cảm thấy ta không hỏi thị phi, chuyên môn làm người hoà giải?”

Không ai trả lời, nàng tiếp tục nói: “Mọi người thích nghĩ như thế nào là tự do của mỗi người. Dù ta đứng ra bình phán việc này, nói các người cũng sẽ không chịu phục, nói như thế nào đều đắc tội với người khác. Nếu không phải ở tại nhà ta, ta mới lười xuất đầu đó.”

Nàng luôn có một câu nói một câu, Tiểu Phương không quen nên không thích.

“Thật muốn nháo lớn, nháo đến trường bối ra mặt, nhất định phải làm rõ thị phi trắng đen, sợ là sẽ không ai tốt cả. Đây không phải là chuyện giết người phạm pháp, không nhất định phải tranh đúng sai thắng thua. Đây chỉ là việc nhỏ, tranh thắng cũng không khẳng định được người khen tốt, thua cũng không khẳng định bị mất mặt. Cho nên ta nói đừng cãi cọ nữa, đợi cơm chiều làm xong xuôi, ta dạy cho các người làm một kiểu quần áo mới.”

Quê Hương nghe xong hết sức cao hứng, vội hỏi: “Thật hả?”

Lại đi kéo Thanh Hà, ý bảo nàng đừng làm rộn, kết thúc đi.

Tánh tình Thanh Hà nóng nảy, thấy như vậy cũng buông tay, cũng hỏi về quần áo.

Mọi người đều nhẹ nhàng thờ ra, nở nụ cười.

Như Đỗ Quyên nói, nói như thế nào đều đắc tội với người. Nàng nhân cho khỏi phiền nhưng đắc tội với hai người.

Một là Tiểu Phương, cảm thấy cô cô đem chuyện giao cho tử muội Đỗ Quyên, các nàng không để bụng chút nào, để mặc cho đám con gái nháo, xảy ra chuyện cũng không quyết định mà sợ đụng chạm người khác. Ba phải, thật không biết cô cô nhìn trúng điểm nào của nàng.

Người khác chính là Hòe Hoa, cảm thấy đều ba phải khuyên người như nhau, dựa vào cái gì nàng bị người mắng, Đỗ Quyên lại áp đảo mọi người? Cũng không thấy Đỗ Quyên nói đạo lý cao thâm gì, thậm chí cũng không nhắc tới nguyên do sự tình từ đầu đến cuối, sao cứ vậy mà kết thúc?

Trong lòng vạn loại bất bình, khi nhìn thấy Lâm Xuân đi tới thì đồng loạt phun trào .

Nàng cố gượng cười lấy ra ấn triện hình đầu heo, đưa cho Lâm Xuân nói: “Xuân Sinh, cái này trả lại cho người, ta không nhận, đỡ phải để người ta nhìn đoán mò, nói chuyện không lọt tai, liên lụy người.”

Lâm Xuân nghe xong nhú mi nhưng không nhận lấy, ánh mắt đảo qua mặt của đám con gái.

Mặt Tiểu Phương đỏ lên, hận không thể nhào tới xé miệng Hòe Hoa. Đây không phải là trước mặt mọi người đánh vào mặt nàng sao? Con gái tranh nhau vài câu, ai sẽ đem việc này nháo đến trước mặt đương sự chứ. Nháo loạn, Hòe Hoa cũng mất mặt, huống chi cô cô cũng tới rồi, rất nhiều phụ nữ đều đi vào nữa.

Lúc này nàng mới phát giác được vừa rồi Đỗ Quyên xử lý đúng.

Chẳng những là đám người vợ Đại Đầu, Cửu Nhi và đám thiếu niên cũng đi vào.

Mặt Thanh Hà cũng không dễ nhìn, cũng cảm thấy mất mặt.

Đỗ Quyên thở dài, nhà mẹ đẻ tiểu cô ở chung một chỗ, thật là nhiều chuyện.

Lâm Xuân nhìn một vòng, mới đối với mọi người nói: “Nhà ta xây nhà, các người đến hỗ trợ, ta rất cảm tạ. Như vậy đi, Đỗ Quyên...”, hẳn chuyển hướng về phía Đỗ Quyên, “Khi rảnh người vẽ một bộ 12 con giáp ra, ta làm đồ chơi cho các nàng xem như đáp tạ.”

Đám con gái nhất thời lộ vẻ vui mừng.

Đỗ Quyên khỏ sở nói: “Người nghĩ cho đẹp, ta chỉ vẽ mấy con thường thấy, rồng, hổ gì đó ta không biết vẽ.”

Một đứa con gái lấy can đảm nói: “Vậy cũng đừng làm mấy cái này. Chúng ta không biết chữ, cũng không còn nhỏ, không muốn chơi cái này.”

Lâm Xuân liền hỏi: “Vậy người muốn cái gì?”

Đứa con gái đó thấy hẳn nhìn mình, giật mình, đỏ mặt cúi đầu, lấp bắp không dám nói.

Nàng chỉ nói thôi, cũng không nghĩ tới là muốn cái gì.

Đỗ Quyên giúp mọi người nghĩ kế nói: “Ta thấy là, không bằng các người để Lâm Xuân giúp các người làm cái hộp trang điểm, thực dụng, lại đẹp, có thể dùng rất nhiều năm nữa.”

Tiếng nói vừa dứt, hơn phân nửa đám con gái đều nói “Tốt” “Ai”.

Đều lên tiếng, rồi lại nhìn nhau ngượng ngùng rụt cổ, xấu hổ cười.

Lâm Xuân làm hộp trang điểm nhất định là tinh xảo, các nàng đương nhiên muốn.

Một đứa con gái lớn một chút nói: “Xuân Sinh, người đừng chê cười chúng ta kiến thức hạn hẹp.”

Lâm Xuân cười nói: “Sẽ không. Các người muốn hộp trang điểm, nếu muốn tiểu động vật hoạt hình thì nói với Đỗ Quyên. Đợi xây nhà xong, ta sẽ làm, xong chia cho các người.”

Vợ Đại Đầu nhân cơ hội đi ra, cười nói mấy ngày nay mọi người đều mệt mỏi, Xuân Sinh làm gì đó cho mọi người là hẳn nên. Thêm một hồi nói đùa khách khí, một trận khúc mắc được hóa giải.

Nhưng Tiểu Phương và Hòe Hoa càng tức.

Tiểu Phương nghĩ, Đỗ Quyên thật biết lấy lòng người khác, dù sao không cần nàng ra sức, nàng vui vẻ làm người tốt. Đầu heo nhỏ của Hòe Hoa nàng đã thấy qua, vừa nhìn là biết đơn giản. Hộp trang điểm phức tạp hơn nhiều, phí công còn phí vật liệu. Nàng thay nhà cô cô kêu oan, tức chết rồi!

Hòe Hoa phí hết tâm tư mới được Lâm Xuân điều cái ấn triện đầu heo cho mình, kết quả Đỗ Quyên chỉ nói một câu là tất cả đám con gái đều được Lâm

Xuân làm hộp trang điểm, đồ của nàng thành “món đồ chơi nhỏ”, không đáng giá gì.

Cũng không phải nàng kiến thức hạn hẹp, cảm thấy hộp trang điểm đáng giá, chỉ là hộp trang điểm đối với con gái mà nói, nó không mang ý nghĩa bình thường, ấn tượng của nàng thật không bằng.

Nàng cảm thấy Đỗ Quyên khinh người quá đáng. Một bụng uỷ khuất nhưng không dám biểu lộ ra. Không dễ dàng kềm nén nước mắt, nàng cúi đầu lặng lẽ đi qua một bên nhóm lửa, không còn tâm tư cười đùa nữa.

Nhưng Hoàng Ly luôn nhìn chăm chăm vào nàng, lúc này đột nhiên hỏi: “Hòe Hoa tử tử, sao ngươi mắt húng vậy? Không phải ngươi nói, ngươi được con heo nhỏ, người bên ngoài đổ mắt nói nhảm sao? Xuân Sinh ca đồng ý làm hộp trang điểm cho mọi người, ai cũng có, không ai đổ mắt ngươi, không chỉ trỏ ngươi nữa, không phải ngươi nên cao hứng sao?”

Mỗi người đều có, sao nàng cao hứng được?

Nhưng lời này, vụn vụn lần Hòe Hoa không dám nói ra.

Nàng cả kinh, mặt không còn chút máu, ngẩng đầu lắp bắp nói: “Không... Không phải.”

Cái này đắc tội với hầu hết đám con gái.

Bất luận Hòe Hoa phủ nhận thế nào, mọi người đều nhận định nàng muốn như vậy.

Tuy mọi người còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng dựa vào trực giác con gái, ai cũng cảm thấy Hòe Hoa có dụng ý riêng.

Bởi vậy mọi người khinh thường bĩ môi, tâm tư không đen tối mới là lạ đó! Nàng ước gì Lâm Xuân chỉ làm cho một mình nàng. Hừ, thật buồn cười, ngay cả Đỗ Quyên còn chưa ăn dấm, còn kêu Lâm Xuân giúp các nàng làm hộp trang điểm, nàng tính thứ gì, cũng bày đặt ghen tỵ!

Thấy mọi người đều nhìn mình, Hòe Hoa vừa tức vừa gấp, đơn giản không che dấu, cố cười nói với vợ Đại Đầu: “Ta chỉ cảm thấy Đỗ Quyên nói rất đúng, cảm thấy thật không có ý nghĩa. Đỗ Quyên mang chúng ta bận trước bận sau, còn bị người nói không biết tiết kiệm, chỉ biết lợi dụng đồ Lâm gia, làm như chúng ta lãng phí rất nhiều.”

Nói đến cuối cùng, thanh âm nàng nghẹn ngào, mắt ngấn lệ, cực kỳ ủy khuất.

Tiểu Phương thấy nàng lồi chuyện lúc trước ra, còn kéo lên đầu Đỗ Quyên, rõ ràng là cáo trạng nàng, nhất thời kinh sợ không thôi.

Quả nhiên nhắc tới Đỗ Quyên, Lâm Xuân, Cửu Nhi, vợ Đại Đầu, vợ Đại Mãnh đồng loạt nhìn về phía Hòe Hoa, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Phùng Thị càng nghiêm giọng hỏi Đỗ Quyên.

Thanh Hà còn chưa bình ổn, thấy tình hình này như gãi đúng chỗ ngứa.

Nàng mặc kệ Hòe Hoa có tâm tư gì, liền nắm lấy cơ hội bỏ đá xuống giếng, nói: “Đúng vậy! Ta nói lấy thịt xào măng tây, Tiểu Phương tỷ liền nói ta phá, không biết tiết kiệm, còn nói chúng ta lãng phí đồ của nhà tam thức. Vì cô cô, nàng bênh vực kẻ yếu, nói tới lui kéo một đồng lớn...”

Nàng nói nào là “Tam thức” lại là “Cô cô”, hai bên thân thích Lâm Xuân gia đều bày ra. Nếu không phải người ở đây đều là quen thuộc, nghe sẽ bị hờ hững.

Bây giờ mọi người mới hiểu được căn nguyên cãi nhau.

Mặt Phùng Thị liền sầm lại.

Khuê nữ nàng bện rốn ra sức còn bị người nói như vậy, nàng đương nhiên mất hứng.

Vợ Đại Đầu lúng túng, nhìn Phùng Thị áy náy cười.

Nhưng nàng cũng không thể để người chủ nhà cháu gái, sợ Tiểu Phương chịu không nổi, tẩu tử cũng mất mặt. Giờ nàng mới nhận ra vừa rồi Đỗ Quyên áp đảo thật đúng, không nên lật ra việc này.

Lâm Xuân nhú mày, muốn nói điều gì, lại cố kỵ tình cảm họ hàng.

Cửu Nhi không nghĩ nhiều, lớn tiếng nói: “Ai, điều này cũng đáng cãi nhau sao? Nếu thịt không đủ, gọi Như Gió lên núi tha một con hươu bào trở về không phải là có rồi.”

Lâm Xuân vội liếc hẩn một cái, hẩn liền câm miệng.

Mặt Tiểu Phương càng trắng hơn.

Vợ Đại Mãnh nhìn sắc mặt khác nhau của đám thiếu nữ, thiếu chút nữa bật cười.

Ở phương diện này nàng là nhân tinh, liếc mắt một cái đã hiểu đại khái.

Thấy vợ Đại Đầu xấu hổ, muốn thay nàng xuất đầu, bởi vậy đi lên phía trước cười nói: “Thanh Hà, Tiểu Phương tỷ tỷ người nói cũng đúng. Bất quá có chuyện nàng không rõ ràng, người nên nói cho nàng biết. Thịt đồ ăn lương thực chuyển qua bên đây đều là cố định. Bởi vì các người muốn học nấu cơm, mới mượn cơ hội này lại đây hỗ trợ. Dù sao nhiều đồ như vậy, tùy các người làm như thế nào, làm ra cũng là bản lĩnh của các người. Ta thấy Đỗ Quyên an bài rất tốt, so với chúng ta ngày hôm trước nấu cơm còn tiết kiệm hơn.”

Thanh Hà mừng rỡ, vỗ tay nói: “Đúng là như vậy! Đại bá nương, không phải món nào ta cũng xào với thịt, chỉ là tách thịt ra dùng cho những món khác nhau, vậy sao lại không đúng? Tiểu Phương tỷ liền mắng chúng ta phá đồ nhà tam thức.”

Nàng không buông tha người, bỏ qua chuyện Tiểu Phương không biết nội tình, nhéo nàng không buông.

Vợ Đại Mãnh trừng mắt cháu mình, nói: “Tiểu Phương tý người cũng là hảo tâm, nói không phải rồi thôi! Còn ồn ào!”

Hòe Hoa lại cố cười nói: “Ta chỉ cùng Lâm cửu mẫu (kêu như Quế Hương thường kêu) khuyên các nàng, kết quả hai đầu đều đắc tội, đều oán ta, còn mắng ta một trận, không ai dám lên tiếng.”

Nước mắt rớt cuộc rớt xuống.

Đỗ Quyên thở dài. Hòe Hoa oán cả nàng, trách nàng không ra mặt giúp nàng.

Nàng cũng lười quản, tùy các nàng đi, kéo Hoàng Tước Nhi vào bếp nấu ăn.

Bên kia vẫn chờ ăn cơm.

Chương 187

Nam Nhân Tốt Là Phải Đoạt!

Đại mợ Lâm Xuân thấy khuê nữ bị người chèn ép như vậy, mắng: “Nha đầu chế tiết, cho người lảm miệng. Cô cô người không ngại tiêu phí, người lo lắng làm cái gì?”

Tiểu Phương xấu hổ muốn tìm cái lỗ để chui vào, khóc nói: “Ta chỉ nói một câu, nàng liền không buông tha người. Các người không nghe thấy nàng mắng ta, nói ta còn chưa vào cửa Lâm gia đã muốn đương gia, còn nói ta không biết có phúc khí vào cửa được không. Nương, người nói đi, ta có thể không giận sao?”

Nói xong, bụm mặt khóc chạy ra ngoài.

Tại cửa viện gặp đám người Thu Sinh, càng thêm xấu hổ, vẫn chạy về Đông sương Lâm gia, ngã xuống giường khóc rống.

Đám người Thu Sinh sắp kết thúc công việc. Bởi nghe nói bên này cãi nhau, các thiếu niên sao có thể chịu được, tự nhiên muốn đuổi tới xem đến tột cùng là chuyện gì. Nếu là đám phụ nữ cãi nhau, bọn họ còn có khả năng không để ý tới. Đám con gái cãi nhau, bọn họ rất hứng thú.

Quả nhiên đến đã nghe tin tức này, đồng loạt nhìn về phía Thu Sinh.

Thu Sinh đen mặt.

Trong viện, đại mợ tức giận đến cả người phát run, trừng chết Thanh Hà.

Vợ Đại Mãnh cũng trầm mặt, trách cứ nhìn Thanh Hà.

Xưa nay Thanh Hà rất sợ đại bá nương, sợ tới mức vội trốn ra sau lưng Quế Hương.

Ngẫm lại lại không chịu nhận thua, nhô đầu ra kêu lên: “Nàng cũng nói ta, nàng còn mắng người. Nàng mắng Hòe Hoa si tâm vọng tưởng, còn nói Xuân Sinh ca ca đã giúp nàng làm đồ chơi, nàng tự thiếp vàng lên mặt mình muốn gả cho hắn, còn nói nàng không có phúc đó.”

Hòe Hoa nhất thời đỏ mặt, trong lòng không biết là tư vị gì.

Vợ Đại Đầu nghe đến méo miệng, đây là cái gì chứ!

Lâm Xuân giật mình, sụp mí mắt.

Vợ Đại Mãnh cũng cảm thấy lời này không xuôi tai, không biết giảng hòa thế nào. Giờ nàng mới hiểu được lời Đỗ Quyên nói lúc nãy: “Gọi trưởng bối tới, sợ là ai cũng không tốt.” Là sao thế này, trong lòng thầm trách Hòe Hoa gây chuyện, lúc nãy Đỗ Quyên đã khuyên giải, đám con gái đã không đề cập tới nữa, nhưng nàng lại nhắc lại.

Nàng liền sầm mặt nói: “Còn nói cái gì nữa! Còn không đi xào rau đi! Nếu không muốn đến thì đừng tới, ở đây không thiếu người hỗ trợ nấu cơm. Nếu không phải là các người nói muốn học tay nghề thì không gọi các người tới đâu.”

Nói xong, xoay người phát tay với đám thiếu niên nói: “Không sao. Điều đi thôi. Đợi lát nữa ăn cơm.”

Duổi đám người đi, thấy tỷ muội Đỗ Quyên sớm không ở đây, ngay cả Quế Hương và Nhị Nha cũng ở phòng bếp nấu ăn, nghĩ thầm vẫn là Đỗ Quyên có mắt, Hòe Hoa nha đầu kia, cứ tưởng rằng là người tốt, trước đây thật là nhìn lầm rồi.

Rồi hồi hận, các nàng những người này căn bản không nên tới đây!

Lại nghĩ, là ai gọi bọn họ tới đây?

Ngẫm lại Đỗ Quyên lúc ấy nói chuyện, khẳng định không phải nàng cho người đi gọi.

Vì thế vội đưa ánh mắt đi tìm đám nhóc.

Thì ra Hoàng Ly, Viễn Minh, Viễn Thanh ngại đứng mệt, mang đòn ghế đặt dưới mái hiên, ngồi xem diễn, vừa cắn hạt dưa. Nghe thấy chuyện lúc trước đều kéo ra, Hoàng Ly thiếu chút nữa bật cười, lại sợ người nhìn thấy, vội nhin lại.

Lúc mắt vợ Đại Mãnh quét tới, Tiểu Viễn Minh đang đuổi cổ sững sờ nhìn đám người bỏ đi, sao lại bỏ đi hết vậy? Hắn vừa nghe theo mệnh lệnh của Hoàng Ly tỷ tỷ, vào nhà lấy một đĩa hạt dưa ra, đợi xem náo nhiệt ăn. Người đều đi, hắn xem cái gì đây?

Sân khấu vừa mới bắt đầu, con hát đi ra dạo qua một vòng, sau đó tuyên bố trình diễn xong, này còn xem diễn sao!

Đương nhiên, tiểu Viễn Minh ra đời ở trong núi, chưa từng xem qua diễn, nhưng gương mặt không hài lòng của hắn, cộng thêm ý còn chưa hết, chuẩn xác biểu đạt ra ý đó.

Tuy vợ Đại Mãnh không biết tên tiểu tử này đang nghĩ gì, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt không thôi của hắn, cũng nhin không được miệng bĩu ra, rất muốn đi tới đánh vào mông hắn.

Không cần hỏi nàng cũng biết ai kêu tiểu Viễn Minh đi gọi người.

Nói tới ba khuê nữ Hoàng gia, thật khó cho nàng, có nhị tỷ xuất sắc như vậy, nàng còn có thể lớn lên lạnh lợi hơn người, đích thực khó được.

Lập tức, vợ Đại Mãnh không để ý tới Hoàng Ly và Nhậm Viễn Minh, cùng đám người vợ Đại Đầu đi hỗ trợ nấu cơm chiều.

Vì vợ Đại Mãnh ở trong phòng bếp, Thanh Hà không dám vào, chỉ ở nồi và bếp bên ngoài làm, cầm gì đó đều kêu người vào lấy. Cũng có lúc mọi người đều vội, nàng không thể không đi vào, nên lạng lẽ đi sát vào tường, cầm gì đó rồi chạy.

Vợ Đại Mãnh thấy mắng: “Chạy cái gì? Ta không phải là lão hồ. Lúc này mới biết dùng mắt nhìn người, lúc trước làm cái gì? Không có mắt, ngốc chết!”

Thanh Hà một tiếng không dám nói, chỉ đối với Quế Hương le lưỡi.

Hòe Hoa cũng ở trong phòng bếp, nghe xong lời này, đỏ mắt nói: “Lâm cữu mẫu, việc này không trách Thanh Hà, là ta, đều là ta không tốt. Vôn Đỗ Quyên đã khuyên giải xong rồi, trong lòng ta khó chịu, một hơi không ra được, chỉ muốn xả giận nên không nghĩ nhiều đã đem việc này nói cho 2 vợ. Ta tưởng vợ nghe xong khẳng định sẽ mắng Tiểu Phương tý tý, ta được trút giận. Nào ngờ... Đều là ta không tốt!”

Vợ Đại Mãnh nghe xong thật bất ngờ, không nghĩ tới nàng có thể thẳng thắn nhận sai.

Lại nghĩ, thiếu nữ trẻ tuổi nào hiểu biết nhiều. Hòe Hoa, như lời nàng nói, trong lòng không phục, không nghĩ chu toàn đã liều mạng đem sự tình nói ra.

Vì thế, nàng cười nói: “Ngươi cũng đừng khổ sở, sau này cần rút kinh nghiệm. Con gái trẻ tuổi ở chung tranh miệng, cãi nhau cũng không phải có gì đáng ngại, chỉ là đừng mang thù rồi nói những lời tổn thương người.”

Vợ Đại Đầu cũng sôi nổi cười hoà giải.

Hòe Hoa liền nịnh nọt nói: “Vẫn là Đỗ Quyên hiểu chuyện nhất. Chúng ta không thể kèm chế tính tình của mình, khi giành cái gì cũng quên hết.”

Phùng Thị đắc ý.

Nhưng Đỗ Quyên lại đối với Hòe Hoa cười nói: “Tính tình gì chứ? Thanh Hà có cái gắt, không quản được mình ta cảm thấy bình thường, ngươi luôn hiểu lòng người sao hôm nay cũng nhất quyết không tha vậy?”

Trời đất chứng giám, nàng thật rất ngạc nhiên, không phải nghi ngờ Hòe Hoa.

Hòe Hoa nghe xong mặt cứng đờ, đành ủy khuất nói: “Còn không phải... Ngươi nghe Tiểu Phương tý tý nói như vậy, ta còn có thể bình thường sao? Lúc ấy ta thật muốn xông lên đánh người đó.”

Lời này gọi ra một trận tiếng cười, mọi người đều hiểu nàng.

Vợ Đại Đầu vội đỡ nói: “Hòe Hoa, người đừng nóng giận, sau này ta sẽ nói nàng. Vừa rồi trước mặt người ta, ta không tiện mắng nàng. Nếu nàng tức giận đến gây thêm chuyện, sẽ không tốt.”

Hòe Hoa vội nói: “Chuyện đã qua, mợ đừng nói Tiểu Phương tý tý. Ta cũng nghĩ thông suốt, nàng cũng như ta, lúc nổi nóng là liều mạng, cũng không phải thật tâm mắng ta.”

Vợ Đại Đầu vội khen nàng hiểu chuyện.

Thanh Hà nghe tiếng cười trong phòng bếp không ngừng, thực buồn bực nên lặng lẽ tới gần nghe lén.

Vợ Đại Mãnh đã sớm nhìn thấy nàng, lại thấy việc này còn có thể hoan hỉ kết thúc, trong lòng cũng cao hứng, càng muốn mượn cơ hội này chỉ bảo đám con gái này, vì thế cười nói: “Con gái ở chung với nhau, cãi nhau cũng là bình thường. Đừng nói các người, lúc ta còn ở nhà mẹ đẻ cũng cãi nhau với người ta. Đại bá của người thấy ta cãi nhau lạnh lẽ, mới để ý ta.”

Mắt Đỗ Quyên và Quế Hương sáng lên, vội hỏi: “Thật sao?”

Vợ Đại Mãnh nhướn mày nói: “Còn không phải là thật!”

Nói tới việc này là nàng đắc ý, muốn kể với mọi người.

Đỗ Quyên cười hì hì khấn cầu: “Mẹ nuôi, người nói thêm chuyện lúc trẻ đi.”

Quế Hương cũng nói: “Đại mợ, người nói cho chúng ta nghe đi!”

Ngay cả Hòe Hoa, Hoàng Tước Nhi đều mím môi cười, dựng lỗ tai lên.

Đám phụ nữ thấy thế đều ồ ồ cười vang.

Vợ Đại Mãnh nhân tiện nói: “Làm sao ở chung à? Lúc đó ta cũng cãi nhau với mấy đứa con gái, vì đệ đệ các nàng đánh tiểu huynh đệ của ta...”. Nói xong chuyển qua Quế Hương: “Chính là tiểu cữu cữu của Cửu Nhi ca ca người. Ta liền gây với các nàng, mắng cho các nàng không ngóc đầu lên được. Đại cữu người vừa lúc mang da ra ngoài bán, đã nhìn thấy ta, nói ta mắng được thống khoái, còn không phải là nhìn trúng ta!”

Đám người Đỗ Quyên lúc đầu tập trung tinh thần nghe, tiếp đó liền ngây ngốc.

Nghĩ đến bởi vì mắng người quá phân khích mà kết lương duyên, đừng nói Quế Hương, ngay cả Đỗ Quyên ở kiếp trước cũng rất ít khi nghe nói qua.

Đỗ Quyên hỏi tới: “Sau đó thì sao?”

Vợ Đại Mãnh nói: “Sau này? Sau này cha nuôi người liền tìm người tới cửa xin cưới.”

Đỗ Quyên không cam lòng hỏi: “Cứ như vậy?”

Vợ Đại Mãnh ngạc nhiên nói: “Không như vậy còn có thể thế nào?”

Vừa nói tay vẫn không ngừng, đặt một con gà đã nấu chín lên một cái thớt gỗ sạch sẽ, vung dao chặt xuống. Một trận tiếng vang “thùng thùng” đi qua, con gà đổ xuống, thân thể và các bộ vị vẫn còn ra bộ dáng, chỉ là bị chặt thành vô số khối, mỗi khối đều không xê xích bao nhiêu.

Đỗ Quyên rất thưởng thức kỹ thuật xắt rau hơn người của nàng, vừa tăng hăng một cái nói: “Các người... người và cha nuôi... Các người không có chút khúc chiết nào?”

Vợ Đại Mãnh liếc nàng một cái, nói: “Đừng có nói chuyện nhơ nhĩ với ta. Cái gì khúc chiết? Ta vừa thấy cha nuôi người lớn lên dáng dấp tốt, lại vào núi nhìn...phòng này, nhà này làm tốt. Người tốt như vậy, ta còn không nhanh chóng đáp ứng, gả lại đây hưởng phúc sao?”

“Ha ha ha...”

Một phòng người đều cười ngả trái ngả phải.

Vợ Đại Mãnh không hề mất tự nhiên, nói: “Cười cái gì? May mà ta có chủ ý, nhanh chóng đồng ý. Các người đoán thế nào? Sau này công công cũng giúp cha nuôi người tìm môn thân ở Cây Lê Cầu, khuê nữ nhà kia cũng không sai. Ta đương nhiên không cho. Nam nhân tốt nhìn trúng là phải đoạt!”

Vợ Đại Đầu cười sảng giọng: “Tẩu tử trước mặt nói đám nhỏ nói mấy chuyện này, cũng không sợ bị chê cười.”

Vợ Đại Mãnh cười nói: “Chê cười cái gì? Không phải ta không đứng đắn.”

Đỗ Quyên nhìn người phụ nữ trước mặt đầy thưởng thức.

Rõ ràng nàng không che giấu chút nào nói nhìn trúng tiền tài quyền thế Lâm gia, Lâm Đại Mãnh đẹp trai, mới đáp ứng cửa thân này, nhưng người nghe không cảm thấy nàng là con buôn, chỉ cảm thấy nàng dứt khoát quyết đoán sáng khoái, nghe rất thông khoái.

Nàng cười đủ rồi mới nói: “Mẹ nuôi, ta thích tính tình sáng khoái này của người, quá đã! Thích thì nói, bằng không bị bỏ lỡ nhân duyên tốt.”

Vợ Đại Mãnh hắc hắc vui vẻ nói: “Nếu không hai mẹ con mình làm sao lại hợp ý chứ!”

Hòe Hoa chậm rãi thu lại tươi cười, thầm nghĩ, “Nam nhân tốt là phải đoạt.” Lời này tốt!

Vợ Đại Mãnh nói xong chuyện của mình, còn muốn nói tới chuyện kết thân của vợ chồng Lâm Đại Đầu, “Đỗ Quyên, người muốn nghe khúc chiết, chuyện của Đại Đầu thím người mới khúc chiết, rất nhiều cong cong nhiều...”

Một lời chưa xong đã bị vợ Đại Đầu cản lại, chết cũng không cho nàng nói.

Vì bên kia kết thúc công việc, mọi người ngừng nói giỡn, dọn cơm chiều ra.

Chương 188

Đào Thái

Hai nhà đều đốt đuốc, nhuộm sáng, đêm xuân phá lệ mông lung lộng lẫy.

Các thiếu niên vẫn ăn cơm bên Hoàng gia, Lâm Xuân lại không ngồi ở bàn, bưng một chén cơm đứng cùng Đỗ Quyên bên bức tường viện dây leo phủ đầy, thấp giọng nói chuyện. Mùi hương thanh thoát của hoa Kim Ngân lặng lẽ tràn ngập, đối lập với tiếng người nói cười ồn ào.

Hòe Hoa ở trong bóng tối nhìn bọn họ, đau lòng không thôi.

Chính nàng cũng ngạc nhiên, mới có vài ngày, tâm tình của nàng biến hóa mỗi ngày, tối hôm nay đối với Đỗ Quyên bất mãn đạt tới cực đỉnh: tim càng đau, khát vọng trong lòng càng đầy, ý niệm kia càng kiên định.

Tình yêu cho người ta một lực lượng cường đại, trí tuệ vô cùng. Điều này ở trên người Hòe Hoa là một chứng minh tốt nhất.

Về nhà xong, đường muội Tiểu Diệp cách vách đến tìm nàng nói chuyện, cùng nàng chen lấn một giường.

Nói tới chuyện hôm nay phát sinh ở Lâm gia, Hòe Hoa nói trọng điểm là Lâm Xuân đồng ý làm cho mỗi người hỗ trợ nấu cơm một cái hộp trang điểm, “Xuân Sinh nói, ai hỗ trợ đều có.”

Lập tức tinh thần Tiểu Diệp tỉnh táo, bảo ngày mai cũng muốn đi hỗ trợ.

Hòe Hoa suy nghĩ một chút nói: “Ta không tiện dẫn người đi, bằng không làm như ta kiến thức hạn hẹp, kéo người đi chiếm tiện nghi vậy. Người cùng Điền muội đi chung đi.”

Tiểu Diệp vội gật đầu nói chủ ý này tốt, nhiều người không tiện.

Lập tức thoả thuận, hai người ngủ không đề cập tới.

Trong đêm đen, hai mắt Hòe Hoa lấp lánh nhìn nóc giường, tưởng tượng ngày mai đối mặt một đám con gái tới cửa hỗ trợ, Đỗ Quyên sẽ ứng phó như thế nào.

Ứng phó không được, Lâm Xuân có cảm thấy đề nghị hôm nay của nàng quá lỗ mãng không, thêm phiền toái cho hắn? Đại Đầu mợ cũng sẽ trách Đỗ Quyên hôm nay không nên lẩm miệng.

...

Lại nói Tiểu Phương, lúc ăn cơm tối nàng cũng không đi ra ngoài. Đợi người giải tán, nướng nàng bới thêm một chén cơm, gấp chút đồ ăn bụng tối, kêu nàng dậy ăn.

“Người thật không tiền đồ! Thanh Hà cũng bị mắng, sao không thấy nàng khóc chạy về nhà trốn? Người ngay cả cơm cũng không ăn, đói bụng, thua thiệt còn không phải là chính người.”

Đại mợ bực bội quở trách, trách khuê nữ không tiền đồ.

Tiểu Phương nhớ tới chuyện lúc trước, đôi mắt đỏ lên, nước mắt rơi vào trong bát cơm.

Nàng nức nở nói: “Ta giống như các nàng. Một đám...”

Nàng muốn nói các nàng một đám không mặt không mũi, không nhã nhặn tuân thủ bổn phận của con gái, nhưng cảm thấy không lý do để mắng người, mà mình cũng không được tiếng tốt nên lau nước mắt ăn cơm.

Nương nàng cũng không lên tiếng, vẻ mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

Đợi Tiểu Phương ăn xong, nàng mới nói: “Ngày mai người ngậm chặt miệng cho ta, mặc kệ các nàng làm gì. Hôm nay cô cô người rất giận. Nàng thích nhất Đỗ Quyên, Tước Nhi lại là con dâu chưa qua cửa của nàng, đang tốt lành người bắt lỗi các nàng làm cái gì?”

Tiểu Phương nghe xong, tính tình vừa áp chế xuống lại nổi lên, nói: “Ta chỉ nói một câu, lại không phải chỉ vào Đỗ Quyên nói. Là các nàng cố ý nương vào Đỗ Quyên ra mặt, làm cho ta bị mắng. Lại nói, ta cũng chưa nói sai. Đỗ Quyên không thể bị người nói sao? Nàng tiêu tiền như nước, chiền cái này chiền cái kia, không phí dầu hỏa? Nước xương hầm ngon lành, nàng dùng để kho măng và dương xỉ. Một tá là hơn mười cái trứng gà, nàng dùng thịt bao, thịt heo, ức gà, rồi cánh gà, mỗi ngày mỗi món, băm thịt hấp sủi cảo, làm bánh bao, còn thêm trứng gà, vừa phí thịt lại phí bột mì trắng... Nương nghĩ coi, bao nhiêu gia nghiệp đủ cho nàng phá? Không phải là đồ của nhà mình nên không đau lòng! Cô cô dựng không hiểu được, chỉ nghe người bên ngoài ăn khen, cảm thấy có mặt mũi...”

Đại mợ càng nghe sắc mặt càng sầm xuống, cuối cùng quai hàm đều nhanh sụp xuống.

Tiểu Phương đang nói hăng say, hai vợ chồng Lâm Đại Đầu về phòng, nghe bên này có tiếng nói, liền đi sang xem Tiểu Phương, “Tiểu Phương khá hơn chưa?”

Đại mợ vội cao giọng nói: “Rất nhiều. Mới ăn cơm xong. Nàng cô, bên ngoài xong xuôi hết rồi sao, Tiểu Liên đã trở lại?”

Vợ Đại Đầu liền đi tới, nói: “Tiểu Liên đang ở bên Đỗ Quyên kia xem xiêm y.”

Đại mợ thoáng nhìn Lâm Đại Đầu đứng ở cửa, quay mình bỏ đi, vội hô: “Dựng cũng vào ngồi một lát. Tiểu Phương đưa nhỏ này, trong lòng ghen khuấy, ta mắng cũng mắng không xong. Cô cô cùng dựng giúp ta quản giáo vài câu, bằng không nàng không biết trời cao đất rộng.”

Lời nói này rất kỳ quái. Vợ Đại Đầu quản giáo cháu gái nhà mẹ đẻ còn thích hợp, Lâm Đại Đầu thì không, huống chi là buổi tối.

Bất quá, Lâm Đại Đầu vẫn đi vào.

Hắn cũng nghe nói lúc chàng vụng đảm con gái cãi nhau. Khác với đường ca Lâm Đại Mạnh, Lâm Đại Đầu rất để ý. Hắn đang định hỏi vợ về việc này, nhất là trong đó liên lụy đến 2 đứa con trai, còn dính líu tới con dâu tương lai, hắn đương nhiên muốn để ý.

Đại mợ để hai người ngồi xuống xong, nửa kín nửa hở nói ra uỷ khuất của Tiểu Phương, còn nói mình mắng khuê nữ như thế nào, không nên nói thẳng trước mặt người khác, để đắc tội với người, có chuyện gì cũng nên đợi buổi tối về nói cho cô cô, vân vân.

Thì ra Ngụy gia (nhà mẹ đẻ vợ Đại Đầu) đều biết tính nết keo kiệt của Lâm Đại Đầu. Bây giờ muốn kết thân với Lâm gia, cố ý chỉ bảo khuê nữ phải biết tính toán trong sinh hoạt, phải tiết kiệm, không thể tiêu tiền như nước, nếu không khẳng định không được dựng thích.

Ngụy gia vốn cũng không giàu, Tiểu Phương cũng quen tiết kiệm, với lý do này, đương nhiên nói ra rất hợp lý. Đại mợ lời trong lời ngoài đều có ý nói Đỗ Quyên thu xếp không tốt, lãng phí đồ Lâm gia, không thể quản gia. Hôm nay Tiểu Phương vì duy trì Lâm gia, mới đắc tội Thanh Hà ...

Hai vợ chồng Lâm Đại Đầu sao nghe không hiểu, đều im lặng.

Vợ Đại Đầu hàm hồ nói: “Đỗ Quyên biết làm đồ ăn, một vật liệu có thể làm ra nhiều món, không phí thứ gì.”

Đại mợ nghe xong bất mãn, kêu lên: “Ai yêu, còn không phí! Người không biết...” Vội vàng đem lời Tiểu Phương mới vừa nói lặp lại một lần, ý nói bọn họ đều bị che mắt.

Lâm Đại Đầu nhin không được.

Hắn keo kiệt nhưng không ngu ngốc.

Ngược lại, bởi vì hắn keo kiệt, phương diện tính toán rất tinh minh.

Hai mẹ con này nói chuyện quá hồ đồ, theo các nàng nói, xào rau tốt nhất không cần thịt, trứng gà và dầu, mỗi ngày ăn cháo ngô, bằng không đều là lãng phí.

Hắn thấy vợ không biết như thế nào cho phải, biết là để cho nàng nói, nàng cũng tính không ra, vội cướp lời nói: “Đỗ Quyên mới có thể làm đó, rất khéo tay. Làm cái suy luận: một cân thịt, Tiểu Phương có thể làm ra một chén thịt kho tàu. Nếu là Đỗ Quyên, nàng khẳng định tách thịt nạc ra làm 2 món xào, lại đem mỡ thắng dầu. Nếu không hầm măng, không nấu dương xỉ, nàng còn có thể băm tóp mỡ, cho một cái trứng gà vào, cắt chút rau hẹ, trộn đều bao sủi cải. Người nói, nàng làm được mấy món ăn? Mỗi món còn có thịt nữa.”

Hắn nói đầy sinh động nhưng không phải ai cũng thông minh như hắn, hắn tự cho là rất thông minh đại mợ chính là đầu gỗ, chết cũng không nghe lý lẽ của người khác.

Liên thấy nàng trừng lớn mắt, bộ dáng hận rên sắt không thành thép nói: “Cô gia, người đã nhìn thấy vài món ăn đó, người không tính tới trứng gà, bột mì trắng, Đỗ Quyên có thể biến ra sủi cải hả?”

Lâm Đại Đầu buồn bực muốn chết, cảm thấy nói chuyện với kẻ ngu dốt sao tốn sức như vậy chứ?

Một cái trứng gà giá bao nhiêu?

Xây nhà không nở cho người ăn gạo trắng bột mì trắng có thể được sao?

Hắn hít sâu một hơi, nói: “Vậy thì không làm sủi cải, cũng không đánh trứng gà, dùng dầu trộn với dưa chua, làm bánh ngô đi. Mấy ngày nay chúng ta mỗi ngày đều ăn bánh ngô, ai ăn cũng khen, đây không phải là dùng bột mì trắng làm chứ?”

Đại mợ á khẩu không trả lời được.

Lâm Đại Đầu thấy nàng vẫn là bộ dáng không phục, thần sắc Tiểu Phương vẫn ảm đạm bất mãn, nên không muốn nói với các nàng nữa, có khuyên không thay đổi được, nên đứng lên, cười nói: “Trước đây ta nghèo khổ nên rất keo kiệt mới mang danh keo kiệt. Nay ta khá hơn, ta không thể cứ keo kiệt như thế. Con trai cần phải cưới vợ, thanh danh keo kiệt không dễ nghe. Lại nói, trong nhà cũng không thiếu thịt ăn.”

Nói xong đi ra ngoài.

Câu nói sau cùng mới là quan trọng nhất

Nay Lâm gia căn bản không thiếu thịt ăn, tiết kiệm để làm gì?

Thu Sinh, Xuân Sinh, Đông Sinh, thêm Như Gió, nếu cùng lên núi vài ngày, ít nhất cũng có mấy trăm cân con mồi trở về, hắn còn sợ không có thịt ăn?

Đường núi khó đi như vậy, không có khả năng đem thịt đem ra ngoài bán. Tốn công mang thịt đi bán, không bằng săn thêm vài con thú, lột thêm mấy tấm da lông, đó mới đáng giá.

Hắn tiết kiệm, thịt ăn không hết, quyết sẽ không vứt bỏ, liền làm thịt muối. Sau này hắn phát hiện, như vậy càng hao tốn, mất muối không nói, thịt mặn ăn hoài cũng ngán. Không muốn ăn lại luyện tiếc ném, đành phải tặng người. Dem thịt muối tặng người, tương đương là đưa muối lại đưa thịt, thật là thua thiệt lớn. Có kinh nghiệm rồi, hắn sẽ không làm việc ngu ngốc đó nữa.

Đại mợ chỉ thấy Lâm gia ngày khá giả, nào hiểu được nội tình bên trong.

Thu Sinh lên núi săn thú mỗi ngày, chỉ xuống tay với thú có da lông tốt, bởi vậy sẽ không tồn trữ gà thỏ ở nhà, người khác nhìn không ra.

Theo ý của Lâm Đại Đầu, để con mò sống trên núi, muốn ăn thì lên núi bắt. Bắt dư về bỏ phí là bị sét đánh.

Cho nên Lâm Đại Đầu không tiếc thịt, nhưng đau lòng gạo, bột mì trắng. Bởi vì trong sơn cốc này ruộng đất hữu hạn, tuy hoa màu không thiếu, lúa gạo vào lúa mạch không thể trồng trên đất đai bình thường được. Lâm gia thanh niên lao động nhiều, lượng cơm ăn lớn nên không đủ gạo ăn. Ngặt nỗi đường núi khó đi, dù có tiền cũng không chỗ đi mua. Người trong thôn cũng không ai có gạo dư.

Đỗ Quyên nấu cơm, tốn tâm tư làm rất nhiều thức ăn ngon, sau đó phối hợp hoa màu cho người ăn, người ăn lại không oán trách, lại giảm đi không ít bột gạo, rất hợp ý Lâm Đại Đầu, hắn vô cùng vừa lòng.

Đại mợ và Tiểu Phương muốn lấy lòng, chỉ là trật phương hướng.

Đại mợ thấy cô gia (em rể) hẹp hòi bỗng nhiên nói chuyện hào phóng, nhất thời không có từ ngữ gì đáp lại.

Chẳng lẽ cô gia nay lưng thẳng, không hẹp hòi nữa, trở nên sĩ diện?

Vợ Đại Đầu về phòng. Lâm Đại Đầu đã nằm trên giường nhưng chưa ngủ.

Hắn đợi nàng cũng lên giường, rồi bỗng nhiên giận dữ nói: “Cửa thân của lão Đại... sợ là đứa cháu gái này của ngươi không thích hợp. Nhìn đi, con dâu cả, tương lai phải chống đỡ môn hộ, phải đại khí.”

Hắn làm người keo kiệt, lại muốn con dâu đại khí, nhưng không hề thấy có chút sai nào.

Vợ Đại Đầu cũng thở dài, sau một lúc lâu mới nói: “Chờ sau này hãy nói đi. Đợi xây nhà xong rồi nói, bằng không, ta cũng không tiện mở miệng.”

Nàng cũng cảm thấy Tiểu Phương không thỏa đáng. Bây giờ chỉ làm khách thôi đã cùng người cãi nhau, so với khuê nữ Hoàng gia kém không chỉ một tầng. Xem Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi kìa, hôm nay nháo lớn như vậy, cũng không thấy tý muối các nàng giương nanh múa vuốt, người ta cũng không dám khi dễ.

Lâm Đại Đầu nói: “Cũng tốt. Ngươi không muốn trở mặt, đến lúc đó để ta nói.”

Hắn không có gì không dám nói. Không tốt là không cần, tốt là muốn đoạt, điềm ấy cùng vợ Đại Mãnh phi thường nhất trí.

Lại nói Hoàng gia, phòng bếp, sân viện đều thu thập sạch sẽ. Sau khi mọi người đều đi hết, người một nhà tụ ở phòng bếp nói chuyện, vừa nấu nước rửa mặt.

Phùng Thị hỏi kỹ lại Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên, hôm nay rốt cuộc là chuyện gì.

Hoàng Tước Nhi kể lại một lần.

Phùng Thị tức giận bĩu môi nói: “Nàng (chỉ Tiểu Phương) xuẩn còn nói người khác. Nếu Thu Sinh cưới nàng, sau này sẽ gây chuyện thị phi, sợ người sẽ bị khinh bỉ.”

Lại thay khuê nữ bắt đầu lo lắng cho cuộc sống sau này.

Chương 189

Đều Tới

Đỗ Quyên cười nói: “Thế này mới tốt đó, nhân cơ hội này, quan sát tính nết mọi người, đại tỷ cũng học một chút. Lâm gia bốn huynh đệ, tương lai bốn chị em dâu, va chạm khẳng định không ít, thêm chút tâm nhãn không sai.”

Hoàng Lão Thực đang ở bên bếp lò nhóm lửa, thỉnh linh toát ra một câu: “Nếu nàng dám khi dễ người, cha không buông tha nàng! Chúng ta ở cách vách, có việc hô một tiếng là nghe thấy.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau ngạc nhiên, sau đó đồng loạt cười.

Phùng Thị mắng: “Người không buông tha ai? Chính người còn cần khuê nữ bận tâm nữa kìa.”

Mọi người nói giỡn, chỉ có ánh mắt Hoàng Ly loé sáng lấp lánh, nhìn người nhà không nói.

Nước nóng, cả nhà rửa mặt nghỉ tạm không đề cập tới.

Ngày hôm sau ăn xong điểm tâm, Đỗ Quyên đang cùng Hoàng Tước Nhi, đám người Quế Hương thương nghị món ăn cho bữa trưa, chợt thấy một đám thiếu nữ từ ngoài cửa tiến vào, chừng hơn mười người, từ mười một, mười hai tuổi đến mười lăm mười sáu tuổi đều có, cười kêu “Đỗ Quyên”.

Đỗ Quyên tập trung nhìn, có người biết, cũng có kẻ không biết.

Vội kêu tên một người quen, chính là đường muội Hòe Hoa, Tiểu Diệp: “Tiểu Diệp, sao các người tới đây? Tìm ta có việc à?”

Tiểu Diệp vội gật đầu.

Hỏi nàng chuyện gì, nàng lại xấu hổ, tựa như khó nói.

Con gái nông thôn, vui vẻ hào phóng, biết ăn nói không nhiều, phần lớn tương đối thẹn thùng, Đỗ Quyên cũng thường thấy nên không để ý, liền hỏi những người khác.

Mọi người liền người đẩy ta một chút, ta táng người một phen, cười hắc hắc.

Quế Hương cười nói: “Ai yêu, nương của ta, gắp chết người! Tiểu Diệp, người nói đi.”

Tiểu Diệp liền nói, các nàng là đến hỗ trợ.

Mọi người liền hiểu duyên cớ.

Thanh Hà nhìn có chút hả hê cười nói: “Đều là do Đỗ Quyên nguoi nháo. Nếu nguoi không kêu Lâm Xuân làm hộp trang điểm, thì đã không có chuyện này.” Nàng là người Lâm gia, đương nhiên không hiếm lạ hộp trang điểm, bởi vậy ý trách cứ Đỗ Quyên rất rõ rệt.

Tiểu Phương cũng lộ ra thần sắc xem kịch vui.

Đỗ Quyên trước đưa ánh mắt nhìn qua đám người Quế Hương, rồi cười nói: “Các nguoi nhìn xem, nơi này đã có nhiều người như vậy, cũng không nhiều việc, không thiếu nhân thủ.”

Đều quá mấy ngày, nhà của Lâm gia mắt thấy mai kia sẽ hoàn công. Bây giờ các nàng chạy tới nói muốn giúp đỡ, đây không phải là rõ ràng là vì Lâm Xuân hứa làm hộp trang điểm, hành động cũng quá rõ ràng.

Nếu tới một, hai người thì còn được, tới đây đông như vậy, thật quá đáng.

Hòe Hoa nhìn nhìn Đỗ Quyên, rồi hướng Tiểu Diệp nháy mắt, nhỏ giọng nói: “Tiểu Diệp, đừng làm rộn. Nguoi đi về trước, quay đầu ta cho nguoi.”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng mọi người đều nghe thấy.

Thanh Hà trực tiếp đem lời làm rõ. Đỗ Quyên dứt khoát cự tuyệt. Hòe Hoa ra lệnh đường muội của mình đi về. Đám con gái sầm mặt không đi.

Một đứa gọi Nhị Ny không vui nói: “Đỗ Quyên, nguoi thay Lâm gia đương gia sao mà nói không cần chúng ta là không cần chúng ta? Ta không cần nguoi đưa hộp trang điểm, nguoi đau lòng làm cái gì!”

Hoàng Tước Nhi đang cùng Nhị Nha nhặt rau hẹ, nghe vậy nghiêm mặt đứng lên.

Đỗ Quyên vội vã ngăn cản nàng, nhìn nàng lắc đầu.

Sau đó, nàng quay đầu đối với Nhị Ny cười nói: “Đây là...”

Quế Hương vội vàng nói: “Đây là Lý gia Nhị Ny tỷ tỷ ở con lạch trước bờ sông.”

Đỗ Quyên cũng mặc kệ lạch gì trước bờ sông, thôn Thanh Tuyền lạch ngòi nhiều, nàng không nhớ được, chỉ đối với Nhị Ny cười nói: “Nhị Ny tỷ tỷ, đây là Lâm gia xây nhà, sao ta có thể đương gia. Mới vừa rồi là ta chưa nói rõ ràng. Hay là Nhị Ny tỷ tỷ mang các nàng đi tìm Đại Đầu thím, hỏi xem còn cần người hỗ trợ hay không.”

Nhị Ny nguyên là người thô thiển cay cú, lúc trước không ra mặt là tự giác lớn tuổi chút, có chút ngượng ngùng. Nay thấy việc này không trông cậy vào, không có kị nữa, mới ra mặt chát vắn Đỗ Quyên.

Lúc này thấy khẩu khí nàng mềm nhũn, khí thế càng tăng lên một phần, tức giận nói: “Ngươi cố ý lừa gạt chúng ta. Ngươi nói không thể đương gia, vậy sao ngươi cần những người này? Các nàng có thể đến, sao chúng ta không thể tới?”

Nàng vừa nói vừa chỉ vào đám người Nhị Nha, Hòe Hoa.

Đỗ Quyên nghe xong há hốc mồm: đây rốt cuộc là nói nàng có thể đương gia hay không thể đây? Trước hết nói nàng không nên làm đương gia Lâm gia, hiện tại còn nói nàng nên làm chủ nhận lấy các nàng, bởi vì nàng lúc trước “thu nhận” đám người Nhị Nha.

Mặc kệ như thế nào, trước mắt ứng phó rồi lại nói.

Nàng liền kêu người lấy băng ghế, tiếp đón đám người Nhị Nỵ ngồi.

Ghế không đủ, lại từ trong nhà bung ra hai cái băng ghế dài.

Bọn người đó ngồi xuống, nàng mới nói tỉ mỉ chi tiết.

“Những người này cũng không phải do ta làm chủ gọi tới. Ngày đầu, chỉ có tỷ muội chúng ta và Nhị Nha. Chúng ta ở cách vách Lâm gia, còn có Quế Hương, Thanh Hà, Hòe Hoa, các nàng là thân thích Lâm gia, chúng ta mấy người ở đây hỗ trợ, cũng chỉ nấu nước, rửa rau, làm việc vặt. Lúc bên kia không làm kịp, mới cho chúng ta giúp nấu một hai món ăn. Sau này mẹ nuôi nói chúng ta nấu không sai, dứt khoát giao cho chúng ta nấu, nói là vừa lúc học tay nghề. Quế Hương mới gọi Tiểu Vân mấy người các nàng đến, Thanh Hà cũng kêu vài người đến. Ta không gọi người nào, ta còn để Hoàng Ly nhà ta đi chơi nữa. Cho nên nói, những người này đều được Đại Đầu thím cho phép mới tới.”

Nói rõ ràng, Quế Hương và Thanh Hà cũng chứng minh.

Đám người Nhị Nỵ không còn lời nào để nói, lại không trách.

Hòe Hoa khuyên nhủ: “Nhị Nỵ tỷ tỷ, Đỗ Quyên muốn giúp các ngươi, cũng không dễ nói chuyện. Đây là chuyện của Lâm gia, Lâm gia cậu và mợ tuy thích nàng, nàng cũng không thể tùy tiện làm chủ.”

Lời này thoáng nghe là vì Đỗ Quyên suy nghĩ, lại nhắc nhở đám người Nhị Nỵ là hai vợ chồng Lâm Đại Đầu thích Đỗ Quyên, huynh đệ Lâm Xuân cũng xem Đỗ Quyên như thân muội muội, Hoàng Tước Nhi lại là con dâu chưa qua cửa của Lâm gia, việc này thật phải tìm Đỗ Quyên.

Vì thế, Nhị Nỵ đôi khuôn mặt tươi cười, đối với Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên muội muội, ngươi xinh đẹp như hoa, nói chuyện cũng dễ nghe, không giống chúng ta, đều là người thô kệch. Ngươi giúp chúng ta cùng Lâm Xuân nói một tiếng!”

Đỗ Quyên dờ khóc dờ cười nhìn người trước mặt, diện mạo kỳ thật cũng không kém, chỉ là có chút béo, có vẻ cường tráng, khó xử nói: “Nhị Ny tử tử, ta thật không làm chủ được.”

Lý do nàng cũng không muốn nói, đều rất rõ ràng.

Nhưng sao những người này không như nàng nghĩ chứ?

Đời nào cũng có tệ đoan.

Ở thôn quê, có vài người thường làm những chuyện vô lý, nói không mãi không thông. Nếu nói bọn họ không tốt, họ lại thường biểu lộ nét cực kỳ giản dị và thiện lương, người trong thành thật không bằng.

Nghĩ tới điều này, nàng không muốn hỗ trợ, cũng không muốn thương tổn mặt mũi tiểu cô nương này, nên đề nghị: “Ta cho người đi gọi Đại Đầu thím lại đây, xem nàng nói như thế nào. Nếu có thể giúp, ta nhất định giúp các người nói.”

Vừa cất lời, chợt nghe một người nói “Không cần kêu.”

Cùng với tiếng người, Lâm Xuân cất bước đi vào viện.

Thì ra, lại là Hoàng Ly sai Nhậm Viễn Minh đi cách vách kêu người.

Vốn buổi sáng Hoàng Ly đều ở nhà tiểu di dạy biểu đệ biểu muội đọc sách viết chữ. Nhưng khả trải qua chuyện ngày hôm qua, nàng cảm thấy đại tỷ nhị tử thật không có tâm nhãn, dễ bị người khi dễ. Nàng không yên lòng, đã sớm đón 2 đứa nhỏ tới, học ở trong phòng mình, xem như tọa trấn Hoàng gia, có việc cũng có thể đứng lúc chiếu ứng.

Quả nhiên, mới ăn xong điểm tâm, chuyện đã tới rồi.

Nàng thấy thập phần may mắn mình có dự kiến trước.

Nghe xong vài câu, nàng liền hiểu ý đồ của đám người Nhị Ny, liền kêu Tiểu Viễn Minh đi cách vách kêu người, vẫn là kêu Lâm Xuân.

Tiểu Viễn Minh dĩ nhiên rất tích cực, hào hứng đi.

Mới vào sân Lâm gia, hần liền “Su huynh, su huynh!” Một đường hô lớn chạy về phía công trường, làm rất nhiều người ghé mắt nhìn.

Hôm nay Lâm Xuân không lên giàn giáo, ở bên dưới kiểm tra nghề công trình mộc.

Nghe hần gọi, vội hỏi chuyện gì.

Nhậm Viễn Minh giơ chân hô: “Su huynh mau đi xem, rất nhiều con gái đến đều muốn hộp trang điểm, đòi hỗ trợ. Đỗ Quyên tử tử nói nàng không thể làm chủ, các nàng không tin, đang trách nàng.”

Lâm Xuân nghe xong lòng trĩu xuống, vội vàng bước đi.

Vừa kêu Viễn Minh đi nhanh, sợ hần bị quẹt trúng ở công trường.

Vợ Đại Đầu cũng nghe thấy được, vội đi theo sát.

Tiểu Viễn Minh vừa đi, vừa thở dài như ông cụ non: “Su huynh, nhà các người thật nhiều chuyện, phiền toái chết.”

Lâm Xuân buồn cười, gõ hấn trán nói: “Giả bộ gì chứ! con nít nên có bộ dáng của con nít, ra dáng người lớn làm cái gì?”

Tiểu Viễn minh sờ đầu một cái, hỏi: “Ta nói không đúng sao?”

Lâm Xuân không cùng hấn kéo, sớm vào sân Hoàng gia.

Chỉ thấy trong sân ghé dài ghé ngắn ngang dọc, một đám con gái đang ngồi đó nhìn chăm chăm Đỗ Quyên, trong lòng thập phần không thích, lại không kiên nhẫn.

Hắn đi đến bên người Đỗ Quyên, quét một vòng đám người Nhị Ny, trầm giọng nói: “Việc này không cần hỏi Đỗ Quyên. Chuyện của Lâm gia, đương nhiên phải hỏi người Lâm gia.”

Thấy vẻ mặt Nhị Ny cứng đờ, hấn nghiêm túc giải thích: “Nhà ở sắp xây xong, mai kia có thể thượng Đại Lương. Các nàng vội mấy ngày, hôm nay không sai biệt lắm là ngày cuối cùng. Ngày mai tiệc rượu làm ở bên kia, thỉnh Hồng Cô cùng Đại Nương. Cho nên nói, bên này không cần thiết thêm người hỗ trợ.”

Thân hình Lâm Xuân cao lớn, khí thế ồm trọng, đứng tại kia như một gốc Thanh Tùng, tinh than cao ngất, cho các nàng cảm giác áp bách rất nặng; Vừa mở miệng, quyết đoán lưu loát, không hề chừa đường sống, làm đám con gái xấu hổ không thôi.

Lúc này vợ Đại Đầu cũng đi vào, cười làm lành giải thích: “Nhị Ny người xem, các người tới đây muốn hỗ trợ cho nhà ta, thật làm khó các người, nhưng tổng cộng chỉ có mười mấy người đàn ông ăn cơm, một bữa chỉ làm ba bốn bàn đồ ăn, đám con gái bên này, bên kia chúng ta cũng có sáu bảy phụ nữ, nhân thủ đầy đủ.”

Nàng lớn tuổi, nói chuyện liền bất đồng.

Dù biết đám con gái vì hộp trang điểm mà đến, cũng ra vẻ không biết gì, cảm tạ hảo ý các nàng đến hỗ trợ. Nếu không, các nàng về nhà trước mặt người lớn đây vài câu, Lâm gia sẽ đắc tội với một nhóm người.

Đỗ Quyên cảnh giác, biết mình đã coi thường, trước đó làm không ổn.

Nhị Ny đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Thím, ta hiểu được.”

Lúc này, Hoàng Ly bỗng nhiên đi ra, nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn đối với Lâm Xuân và vợ Đại Đầu nói: “Thím, Xuân Sinh ca ca, các người nên phải một người ở bên cạnh, hay để Đông Sinh ở lại đây xem đi, thuận tiện ghi sổ. Bằng không người ta có việc đều tới hỏi nhị tỷ ta, tỷ ta cũng khó mà nói. Lại

nói, mỗi ngày lấy rất nhiều thứ tới đây, nói không chừng có người cho rằng nhà ta buôn bán lời rất nhiều ưu việt đâu.”

Lại xông tới một bên Đông Sinh nói: “Đây là chuyện của nhà ngươi, ngươi làm công bằng không được nhường ai.”

Đông Sinh không ngừng bận rộn đối với nàng cười, gặt đầu không ngừng.

Chương 190

Nổi Danh Khuê Các

Đỗ Quyên càng xấu hổ, cảm thấy mình lúc nãy sơ suất quá, coi thường việc này, ngay cả tiểu muội cũng cảm thấy không thỏa đáng, so với mình nghĩ được chu toàn hơn.

Nên vội vàng nói: “Đúng, để Đông Sinh tọa trấn ở đây đi, có việc cũng có thể đi sang bên đó hỏi các người. Thịt, đồ ăn và lương thực xuất nhập cũng phải đăng ký. Thân huynh đệ còn phải tính rõ ràng hưởng chi chúng ta là hàng xóm cách vách.”

Vợ Đại Đầu nhớ tới tối qua tẩu tử cùng chất nữ oán hận. Với tình cảnh trước mắt, nàng không khỏi xấu hổ, vẻ mặt ngượng ngùng. Tiểu Phương cũng cúi đầu không nói, ánh mắt lóe lên.

Lâm Xuân thấy vẻ mặt nương không đúng, trong lòng “lộp bộp” một chút, lúc này phân phó nói: “Đông Sinh đừng đi qua, ở bên này trông coi. Thịt, đồ ăn, bột gạo và dầu xuất nhập đều nhớ kỹ. Ai lĩnh dùng bao nhiêu cũng nhớ rõ.”

Đông Sinh lớn tiếng đáp ứng.

Vợ Đại Đầu ngạc nhiên, lắp bắp nói: “Xuân Nhi, này... Cái này không được đâu?”

Đừng nhìn nông dân nghèo khổ, nhà mình tính toán chi li thì không có việc gì, nếu cùng người giao tiếp mà tính toán cẩn thận, nhất định sẽ bị người nói. Bởi vì mọi người hằng ngày kết giao qua tay gì đó cũng không nhiều, ít có người “Đinh là đinh, mao là mao” như vậy, không kéo dài tình cảm được. Dù cho trong lòng tính kế, trên mặt cũng nhất định sẽ nói “thôi thôi” “Không có việc gì” chiêu đãi khách càng cẩn thận.

Lâm Đại Đầu vì thích tính kế mới mang thanh danh hẹp hòi, mọi người nói tới đều thấy trơ trẽn. Vợ Đại Đầu không muốn con trai mình cũng lấy thanh danh này.

Lâm Xuân vẫn khăng khăng nói: “Vẫn là nhớ rõ tốt hơn. Đỗ Quyên và Quế Hương muội muội các nàng tiết kiệm cũng bị người nói.”

Hắn không sợ ty muội Hoàng gia đa tâm, càng biết rõ ràng càng tốt.

Thanh Hà cũng giơ hai tay tán thành, nói: “Tam thẩm, Xuân Sinh ca ca nói rất đúng. Dùng bao nhiêu đồ đều nhớ kỹ, sau này dễ kiểm tra. Rốt cuộc là lãng phí hay là tiết kiệm là biết liền.”

Nói xong, đắc ý liếc mắt nhìn Tiểu Phương.

Tiểu Phương tức giận mặt đỏ bừng. Đây không phải là tát nàng một bàn tay?

Bất cứ ai có bát diện linh lung cỡ nào, cũng khó chu toàn hai bên.

Lâm Xuân ủng hộ Đỗ Quyên, Thanh Hà các nàng không ý kiến, nhưng đắc tội biểu tở Tiểu Phương, hấn vạn vạn lần không nghĩ tới.

Hấn thấy vợ Đại Mãnh cũng tới, vội thỉnh nói: “Sắp thượng lương, người nhiều chuyện cũng nhiều. Trên công trường có đại bá trông nom, nơi này liền thỉnh đại bá nương vất vả chút, giúp thu xếp đi. Nương ta đầu không tốt, năng lực ăn nói cũng kém đại bá nương. Tôi qua nàng còn nói đại bá nương có tài quản lý nữa.”

Vợ Đại Đầu cũng bận rộn nói: “Đúng vậy. Đúng vậy.”

Vợ Đại Mãnh thấy cháu tôn sùng vợ chồng mình như thế, cảm thấy rất có mặt mũi, cố ý nói: “Đứa nhỏ này, lúc trước cha mẹ người đã nói rồi, dặn dò thêm một lần làm cái gì? Sợ ta và đại bá người nhàn hạ hả?”

Lâm Xuân cười nói: “Không phải. Chỉ là trước mặt mọi người nói một tiếng, đỡ phải các nàng không rõ ràng, xong việc rồi không biết tìm ai hỏi.”

Nói xong nhìn đám con gái và Đông Sinh nói: “Nếu có việc thì đi hỏi đại bá nương.”

Mọi người đều đáp ứng.

Vợ Đại Mãnh cười.

Lúc trước Lâm Đại Đầu không an bài như vậy.

Xây nhà thường do chính người nhà thu xếp, đợi đến lúc xây xong thượng lương, ngày đãi tiệc mừng mới có người phụ trách tiếp khách.

Lâm Đại Đầu bận rộn đến mức đầu to ra, vợ càng kiệt sức, căn bản thu xếp không xong, Thu Sinh huynh đệ đều có chuyện bận, may mà Lâm gia đại phòng giúp chiếu khán, nhưng vẫn có chút loạn.

Nay Lâm Xuân thuận miệng đem toàn bộ công việc chia thành hai mảng, do người có mặt mũi và năng lực nhất chia nhau quản, là Lâm Đại Mãnh và vợ hấn. Mọi người như thêm lòng tin, hết thầy đều đầu vào đấy.

Hòe Hoa nhìn thiếu niên quyết đoán xử sự, lòng ái mộ không nhịn được tràn lan.

Nhưng yêu sâu đậm, đau càng sâu đậm hơn.

Vốn Đỗ Quyên hôm nay tuyệt không chiếm được điểm tốt gì, dù đuổi được đám người Nhị Ny đi, cũng sẽ bị oán trách, trước mắt lại được Lâm Xuân gánh vác hết.

Hồ Hoa ghen ghét bất bình, lại mờ mịt luống cuống, không nghĩ ra vì sao trong mắt Lâm Xuân chỉ có Đỗ Quyên mà không nhìn thấy cái tốt của nàng.

Bỗng nhiên, nàng phát hiện đám con gái kia nhìn Đỗ Quyên như cũ đầy vẻ bất mãn. Nghĩ lại, liền bưng tỉnh đại ngộ: các nàng vẫn trách Đỗ Quyên. Trách nàng chưa cho các nàng mặt mũi, trách nàng rõ ràng được Lâm Xuân đặc biệt chiếu cố lại không chịu giúp các nàng.

Nàng liền lẳng lặng nhìn.

Lâm Xuân rất sâu sắc, cũng phát hiện đám con gái dùng ánh mắt phức tạp nhìn Đỗ Quyên, như câu cửa miệng Đỗ Quyên thường nói là “các loại ao ưóc; ganh ghét oán hận”, hẳn liền nhíu mày.

Đầu óc hẳn xoay chuyển cực nhanh, rất nhanh liền có chủ ý.

Vì thế đối với Nhị Ny cười nói: “Nhị Ny tỷ tỷ, các người nghe người ta nói tới đây hỗ trợ ta sẽ đưa hộp trang điểm mới tới?”

Nhị Ny thấy hẳn lại đề cập việc này, nhẫn nhục sĩ diện trả lời: “Không giúp. Chúng ta đi.”

Lâm Xuân vội nói: “Ta không ý gì khác. Hộp trang điểm cũng không phải là thứ quý giá gì, ta muốn đưa cho các người một cái, chỉ là không có công phu làm. Vừa rồi ta nghĩ ra chủ ý: sau này bất luận trong thôn khuê nữ nhà ai xuất giá, nhà ta tặng quà đều thêm một hộp trang điểm. Đỗ Quyên nói tiểu cô nương các người thích mấy thứ này. Các vị tỷ tỷ muội muội cảm thấy thế nào?”

Đám con gái đều không thể tin được lỗ tai của mình, đồng loạt ngẩng đầu nhìn Lâm Xuân.

Hắn cũng mỉm cười nhìn các nàng, hơi hơi nhướn mày, ánh mắt loé sáng.

Đám con gái thấy hẳn tươi cười, phảng phất như đang nói, chờ các người xuất giá ta cho, không phải càng tốt hơn? Nhất thời một đám xấu hổ mặt đỏ tai hồng, cúi đầu che miệng, hoặc đem đầu giấu sau người bên cạnh.

Chỉ có Nhị Ny kích động nói: “Thật là làm khó Xuân Sinh huynh đệ.”

Đối với nàng mà nói, được cái hộp trang điểm còn không phải là vui vẻ nhất, chủ yếu là vừa mới mặt mặt trước mặt đám đông, hiện tại chẳng khác nào vẫn hồi được mặt mũi.

Nàng nghĩ, Lâm Xuân làm việc rộng rãi như vậy, khó trách con gái đều thích hẳn.

Nhưng tiểu tử này cũng có thể ép buộc người.

Từ lúc hấn đi vào, đầu tiên là một cơn đánh chìm hết tâm tình chìm của mọi người, giờ lại cho một trái táo ngọt, còn “tỷ tỷ muội muội” kêu các nàng, làm người nghe ngứa ngáy, thích đời mạng, đầu óc choáng váng.

Hòe Hoa bị lời Lâm Xuân nói sợ ngây người, không nghĩ tới hấn vì duy trì Đỗ Quyên mà không tiếc làm hộp cho con gái cả thôn, hơn nữa là vĩnh viễn làm ra.

Vậy là tốn hết bao nhiêu hộp?

Nàng bỗng nhiên cảm thấy nổi tuyệt vọng dâng tràn, đau lòng đến chết lặng.

Nàng chuyển hướng Nhị Ny, nhẹ nhàng cười nói: “Người cần phải cảm ơn Đỗ Quyên. Nếu không vì nàng, Xuân Sinh sẽ không nói lời này đâu.”

Mỗi khi Quế Hương nghe nói Lâm Xuân cùng Đỗ Quyên quan hệ tốt, là không khỏi tán đồng, bởi vậy hùa theo nói: “Đúng vậy. Xuân Sinh ca ca nghe lời Đỗ Quyên nhất.”

Hòe Hoa liền mỉm cười.

Đám người Nhị Ny vội vàng đi cảm tạ Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên không nghĩ tới Lâm Xuân làm như vậy, đang buồn bực, đảo mắt đã bị một đám con gái dùng ánh mắt cảm kích chiếu tướng, mới hiểu được dụng ý của hấn.

Lặng lẽ dùng tay chạm hấn cánh tay tỏ lòng biết ơn, một mặt đối với Nhị Ny cười nói: “Chuyện không liên quan đến ta. Đều là tâm ý của Lâm Xuân.”

Tiêu Phương chua xót nói: “Sao chuyện không liên quan đến người? Vì người, Xuân Sinh phải đưa một hộp trang điểm cho mỗi người.”

Hoàng Tước Nhi nghe lời này không đúng, lập tức nói: “Là xuân Sinh tự mình muốn đưa cho Nhị Ny các nàng. Đưa lễ nhân tình, người thu phải nhớ ơn!”

Nhị Ny vội vàng nói: “Đúng vậy. Ta còn chưa thu đâu, trong lòng đã cảm kích rồi.” Nói xong chuyển hướng Lâm Xuân, “Xuân Sinh, sau này cần hỗ trợ, chỉ cần nói với cha ta một tiếng. Người nhà ta không có bản lãnh gì, chỉ có một thân khí lực.”

Lâm Xuân cười nói: “Tốt. Có việc ta sẽ mời cha người hỗ trợ.”

Vợ Đại Đầu trước đó cũng không hiểu cong queo, cảm thấy con trai làm quá mức. Mặc dù đối với thợ mộc mà nói, làm một cái hộp trang điểm không phải là chuyện lớn gì, nhưng mỗi nhà có khuê nữ xuất giá đều đưa, cũng quá thiệt thòi. Nhưng trước mặt mọi người đã nói ra, nàng không thể kêu hấn thu hồi. Sau này vợ Đại Mãnh chạm nàng một chút, bên tai nàng nói thầm vài câu, nàng mới cười lại. Lúc này lại nghe lời Nhị Ny nói, càng vui vẻ hơn.

Đây chính là lễ nhân tình, không tặng không, còn được thanh danh tốt.

Vì thế nàng cười hướng mọi người nói: “Đây chính là chuyện tốt! Các người xuất giá đều dùng hộp trang điểm Xuân Nhi làm, nhà ta cũng có thể dính chút không khí vui mừng đâu.”

Đám con gái đồng loạt xấu hổ cười.

Đỗ Quyên vẫn chưa để ý đến lời của đám người Hòe Hoa, mà đang nhớ tới chuyện khác.

Không biết nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên nàng bật cười.

Lâm Xuân nghiêng đầu tới gần nàng, nhỏ giọng hỏi: “Cười cái gì?”

Đỗ Quyên nhìn hẩn nhỏ giọng nói: “Ta suy nghĩ, những cô gái này mỗi buổi sáng dùng bàn tay nhỏ gầy mở ra hộp trang điểm người làm, người nói có phải là một sự kiện cực phong nhã không?”

Lâm Xuân tưởng tượng rồi cũng cười, cố ý nói: “Đâu chỉ là phong nhã, quả thực là rất diễm phúc. Từ đó ta sẽ nổi danh trong đám khuê các. Ai nha, nghĩ tới là rất kích động!”

Đỗ Quyên nhin không được muôn cười to, bỗng nhiên trong đầu linh quang chợt lóe, rột cuộc bắt được suy nghĩ vừa rồi, vội vàng nói: “Người nói như vậy, ta nghĩ đến một chủ ý làm cho người có thể nổi danh trong nhóm khuê các.”

Lâm Xuân hỏi: “Chủ ý gì?”

Hỏi nhưng không chút để ý.

Hẩn mới không nghĩ nổi danh đâu, vừa rồi bắt quá là nói giỡn mà thôi.

Đỗ Quyên nói: “Người bỏ chút tâm tư vào hộp trang điểm: chẳng hạn như hạ công phu ở phần tạo hình, hoặc ở trong góc nào đó làm dấu, tóm lại, nhất định phải hình thành phong cách độc đáo riêng của người, rồi lưu lại độc nhất vô nhị dấu hiệu của Lâm Xuân người, để người ngoài muốn phỏng chế cũng không phỏng chế được. Nương vào cơ hội tặng quà này, đánh ra bằng hiệu nổi danh thiên hạ. Không đúng, là nổi danh trong đám khuê phòng.”

Nói xong, cảm thấy câu nói sau cùng có nghĩa khác, nhin không được lại cười.

Lâm Xuân nghe lời này, ngược lại có chút để ý, trầm ngâm nói: “Chủ ý này, nếu thật làm được, bán ra ngoài núi, làm bằng hiệu Lâm gia chúng ta. Đỗ Quyên, người giúp ta suy nghĩ đi, vẽ thêm mấy kiểu, không chừng có thể kích phát linh cảm của ta.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Để ta cân nhắc.”

Lại thấp giọng nói: “Ta nhất định giúp người nghĩ thêm vài trọng điểm, làm thành mối sinh ý này, rồi làm lớn lên bù lại tổn thất hôm nay của người,

quyết không để hành động hôm nay của người lỗ vốn, còn muốn thu hồi lợi nhuận gấp bội.”

Lâm Xuân nghe xong yên lặng nhìn nàng, muốn nói: “Lỗ vốn ta thích.” Cuối cùng cái gì cũng chưa nói, cười cười nói: “Vậy hai ta kết phùng làm.”

Đỗ Quyên cười nói: “Đợi người kiếm được tiền rồi mới kéo ta kết phùng đi.”

Đang nói, Hòe Hoa lại đây hỏi: “Nói chuyện vui gì vậy, không thể nói cho chúng ta biết sao?”

Đỗ Quyên cười nói: “Sao không thể nói chứ? Lâm Xuân nói muốn đem hộp trang điểm làm thành Lâm gia độc nhất vô nhị, để người ta muốn bắt chước cũng không bắt chước được. Từ đó...”

Nói đến đây dừng lại, cảm thấy phần sau không tiện nói ra.

Đám con gái và Nhị Ny mừng rỡ không thôi, châu đầu ghé tai vào nhau.

Quế Hương rất tò mò, nóng vội hỏi Đỗ Quyên: “Từ đó như thế nào?”

Đỗ Quyên ngửa mặt nhìn về phía Lâm Xuân, cố ý hỏi: “Từ đó như thế nào?”

Muốn hấn tự mình trả lời.

Lâm Xuân cười híp mắt nói: “Từ đó nổi danh khuê các, làm tất cả nữ nhi đều nhớ Lâm Xuân ta!”

Mọi người đều há to miệng.

Quế Hương và Thanh Hà phục hồi lại đầu tiên, cười gập cả người.

Vợ Đại Đầu cũng oán trách trắng liếc nhìn con trai, “Đứa nhỏ này!”

Chương 191

Nhiều Loạn Rất Nhiều Hồ Nước Mùa Xuân (Tình Xuân)

Lúc này Lâm Xuân có chút không giống bình thường, tự tin cười, ánh mắt lóe sáng, vẻ mặt có chút bất kham cùng trêu tức, làm cho người nhìn không được xa tư mơ màng: hẳn hi vọng được “con gái” nhớ thương, chờ đợi trở thành “con gái” trong lòng, thậm chí, cùng “con gái” xinh đẹp phát sinh chút gì đó...

Không thể trách các nàng quá mộng ảo, bởi vì đang lứa tuổi thích mộng mơ!

Đỗ Quyên nhìn một đám con gái, trong lòng “lộp bộp” một chút

Hồng rồi, tên tiêu tử này nhiều loạn “rất nhiều” hồ nước mùa xuân, bắt nốt vô số phương tâm, nói vậy đêm nay thôn Thanh Tuyền có thật nhiều con gái bị mất ngủ.

Nàng một mặt làm bộ như che miệng cười to, vừa dùng khuỷu tay khuých hẳn, hơi hơi nghiêng đầu, nhanh chóng nói với hắn: “Thu liễm chút đi! Chọc con gái người ta tương tư, ngươi có nhân tâm không?”

Tâm tình Lâm Xuân rất tốt, nghe vậy nhường mày nói: “Ta nói cái gì đâu? Ta cũng chưa nói cái gì nha!” Rồi buông thông tay, vẻ mặt vô tội.

Đỗ Quyên lườm hắn một cái, cảm thấy tiêu tử này quá phá hư.

Cũng đúng, từ nhỏ thì khí hắn không tốt, từng vì một thìa trứng gà mà đánh nhau với Cửu Nhi.

Bất quá, nàng cũng chỉ nói thôi.

Lâm Xuân nói rất đúng, hắn chưa nói cái gì, chẳng lẽ bởi vì diện mạo, năng lực xuất sắc, mà không cho hắn nói đùa? Vậy cũng quá ép buộc làm khó người khác.

Bất quá, nhắc nhở hắn chú ý chút vẫn là cần thiết, bằng không là phiền toái rồi.

Những đứa con gái kia, trừ bỏ Hoàng Tước Nhi coi Lâm Xuân là đệ đệ mới thấy hắn có ý đùa vui, bởi vậy mím môi ha hả cười; còn có Quế Hương và Thanh Hà cũng phản ứng bình thường; những người khác như Nhị Nha, Tiểu Liên, tất cả đều cúi mặt xấu hổ, hai mắt long lanh.

Ngay cả Hòe Hoa luôn vẫn tỉnh cũng lộ ra nét si mê, không cần che giấu.

Huống hồ, đều là con gái mười mấy tuổi rất đơn thuần, đâu biết che giấu!

Tình cảnh này vừa nhìn là hiểu ngay, một đám thiếu nữ xuân tâm nhộn nhạo.

Vợ Đại Đầu nhìn thấy da đầu run lên, cảm thấy đứa con trai này tự rước lấy phiền phức.

Lâm Xuân không hề lo lắng đảo qua, vẫn chưa nhìn kỹ, cũng không lo lắng các nàng nghĩ nhiều. Hắn nói là nổi danh “khuê các”, để tất cả con gái đều nhớ hắn làm hộp trang điểm, lại không phải nói một người con gái. Nếu có người nói cần nói bậy, suy đoán tâm tư hắn, vậy thì thật là tốt, đỡ phải các nàng nhìn chằm chằm Đỗ Quyên, người trong thôn cũng sẽ không trách Đỗ Quyên bá chiếm hắn.

Nhị Ny cũng bị Lâm Xuân làm mê mẩn, nhưng rất nhanh hồi thần.

Nàng không giống các cô gái bình thường ngại ngùng khiếp đảm, nói chuyện rất thẳng thắn: “Lâm Xuân huynh đệ, người đẹp trai như vậy, lại có thể làm, tương lai nhất định có thể nổi danh. Lúc tỷ tỷ đi dâng hương, sẽ cầu Ngư nương nương phù hộ người mong ước chuyện đều có thể thành, con cháu đây đàn, đòi đòi thế thế đều phú quý.”

Nói xong còn cố ý nhìn thoáng qua Đỗ Quyên bên cạnh hắn.

Lâm Xuân lập tức cảm giác được, cũng nghe được giọng nói của nàng rất thành thật, nên cười tươi nói: “Đa tạ Nhị Ny tỷ tỷ. Nhị Ny tỷ tỷ, đợi người xuất giá, ta nhất định dựng tâm làm hộp trang điểm đặc biệt cho người.” Trong lòng suy nghĩ lại thêm một cây lược gỗ.

Vợ Đại Đầu cũng vui vẻ được không khép miệng, nói: “Ái dà, Nhị Ny! Nhìn không ra người biết nói chuyện như vậy.”

Nhị Ny cười nói: “Thím, bộ dạng ta thô kệch chút, nói chuyện vẫn còn được.”

Tiếp lại chuyên hướng Lâm Xuân, hỏi tới: “Xuân Sinh huynh đệ! người nói thật chứ? Ta đại khái cuối năm sẽ xuất giá đó.” Rồi có chút xấu hổ xoay thân mình hơi béo của mình.

Mọi người đều giật mình “A” một tiếng.

Lâm Xuân vội vàng bảo đảm nói: “Đương nhiên là thật. Ta sẽ nói Đỗ Quyên vẽ hình cho người xem. Người chọn lựa kiểu mình thích, ta sẽ theo như vậy làm.”

Nhị Ny mừng rỡ mặt đỏ ửng, chạy tới đứng đưa tay Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên thấy nàng cao hứng như vậy, mới hiểu được lúc nãy vì sao nàng mặt dày chạy tới đây, nghĩa là thật sự rất muốn cái hộp trang điểm dùng khi xuất giá.

Tất cả thiếu nữ đều thích đẹp. Đỗ Quyên đã xem nhẹ nàng.

Lâm Xuân thấy không sao, cười cùng mọi người cáo từ, tự đi công trường bận rộn.

Vợ Đại Mãnh cũng muốn đi, lúc gần đi cười nói với đám người Nhị Ny là không cần các nàng hỗ trợ, không phải là muốn đuổi các nàng đi; Nếu là các nàng muốn ở chơi thì ở lại chơi. Nói xong đi ra ngoài.

Đám người Nhị Ny còn ước gì, quả nhiên ở lại.

Đám con gái líu ríu nói giỡn, náo nhiệt phi thường.

Thanh Hà đứng ra lớn tiếng nói: “Lâm Xuân nói muốn đưa các người hộp trang điểm, các người cũng không thể ở bên cạnh nhìn chúng ta làm việc, như thế nào cũng phải giúp một tay. Đều đến đây đi, hỗ trợ rửa rau!”

Nhị ny vén một tay áo lên, nói “Đó là đương nhiên.”

Rồi hỏi Đỗ Quyên: “Ta làm cái gì?”

Đỗ Quyên liền chỉ việc cho nàng, để nàng cùng Quế Hương làm chung với nhau.

Lập tức, mọi người sôi nổi đi làm việc. Nhắc tới chuyện vừa rồi, mọi người vẫn còn hưng phấn và khen Lâm Xuân rộng rãi.

Chỉ có hai người cảm giận bất bình.

Một là Tiểu Phương. Trong lòng nàng ghen một cây đuốc, thiêu cháy thập phần khó chịu.

Đến cùng Đỗ Quyên có cái gì tốt? Hôm nay lại hại Lâm Xuân tổng xuất rất nhiều hộp trang điểm, hơn nữa còn là vô kỷ hạn, về sau trong thôn khuê nữ nhà ai xuất giá đều phải đưa, chuyện lỗ vốn như vậy mà cô cô cũng nhin được.

Nàng là người không khéo che giấu, bởi vậy trên mặt liền lộ ra vẻ bất mãn.

Ngặt nổi Thanh Hà và đám người Nhị Ny cố ý cười nói lớn tiếng, nàng nghe càng giận dữ.

Một người khác đương nhiên là Hòe Hoa.

Ngày hôm qua miệng nàng bị giật, hôm nay nơi này liền nháo loạn, Lâm gia lại bị tổn thất, có thể nói thành công làm Đỗ Quyên mất hết mặt mũi. Nhưng kết quả lại không như nàng tưởng: Lâm Xuân không hề trách Đỗ Quyên, ngược lại hân hớn hờ như chiếm tiện nghi vậy.

Nhìn đám con gái trái một tiếng “Đỗ Quyên”, phải một tiếng “Đỗ Quyên”, chút việc cũng phải hỏi một tiếng, nâng nằng như nâng phượng hoàng, trong lòng nằng bị đè nén đến đau đớn, khó chịu. Miễn cưỡng duy trì khuôn mặt tươi cười đã không dễ dàng, càng miễn bàn cùng mọi người vui cười. Vì sợ người nhìn ra, nằng chỉ cúi đầu làm chuyện của mình. Cũng may bình thường nằng không nói nhiều, người bên ngoài cũng không cảm thấy không đúng.

Về sau trong đám người, đặc biệt Nhị Ny nói nhiều nhất, nháo ồn ào.

Hòe Hoa bỗng nhiên giật mình, nhớ tới cái gì, mím môi khẽ cười nói: “Xem các người nhiệt tình hỗ trợ, sớm biết thế Đỗ Quyên trực tiếp đáp ứng các người còn bớt việc nữa.”

Hoàng Ly nghe xong lập tức hỏi nằng: “Hòe Hoa tỷ tỷ là nói nhị tỷ ta không làm việc?”

Hòe Hoa vội vàng nói: “Ta không phải ý đó.”

Trong lòng nằng cảnh giác, cảm thấy Hoàng Ly chỉ nhằm vào nằng.

Tiểu nha đầu này mưu ma chước quỷ nhiều nhất, so với Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi lợi hại hơn, không dám chọc nằng.

Nhị Ny nghe xong vội nói: “Không phải như thế. Nếu chúng ta không ở lại, các người vẫn làm việc như thường, cũng không thiếu người. Chúng ta ở lại đây là vì chơi vui, muốn cùng các người trò chuyện, lại xem các người nấu ăn, học chút bản lãnh. Đỗ Quyên, người không chê chúng ta ở đây vương chân vương tay chứ?”

Đỗ Quyên lắc đầu nói: “Sao mà vương chứ!”

Rời hương Hoàng Ly nói: “Hòe Hoa nói rất đúng, việc này vốn ta không làm tốt. Ta nói chuyện trực tiếp, có sao nói vậy. Ta nghĩ không cần người hỗ trợ thì cứ nói thẳng như thế, không nghĩ tới lại đắc tội với người khác.”

Con gái ở chung với nhau sinh nhiều chuyện, chỉ vì một câu giằng co, liền sinh ra mâu thuẫn. Nằng không muốn Hoàng Ly cũng trở nên như vậy, hướng chi hôm nay vốn mình làm sai.

Nhị Ny vội cười nói: “Ta nói chuyện cũng trực tiếp. Nương ta thường mắng ta không đầu óc.”

Quế Hương sợ lạc hậu, cao giọng nói: “Ta cũng vậy!”

Thanh Hà lại nói: “Còn có Thanh Hà!”

Mọi người đều cười rộ lên, nói chuyện tốt gì đâu mà cũng muốn tranh.

Đỗ Quyên nói: “Nói thẳng để đắc tội người khác. Bất quá cũng có lợi.”

Nhị Ny mừng đến mặt mày hớn hở, nói với Đỗ Quyên: “Đỗ Quyên, lời này ta thích nghe nhất. Nương ta luôn mắng ta, lúc thì nói ta không nhã nhặn bằng Tước Nhi, lúc nói ta không mạnh mẽ bằng Thanh Hà. Nằng còn nói

ngươi nữa, nói Đỗ Quyên người ta bộ dạng mảnh mai còn có thể săn thú, ngươi dài một thân thịt, nặng tới cả trăm cân, ngay cả con thỏ cũng không bắt được, còn làm được cái gì?' “

Mọi người nghe xong cười ngửa tới ngửa lui.

Đỗ Quyên buồn cười, nhớ tới nương Nhị Nha cũng mắng Nhị Nha như vậy, thẳng lắc đầu.

Nhị Ny nói: “Dù sao nương ta nhìn chỗ nào đều không hợp tâm ý. Cũng may nàng không ghét bỏ bộ dạng ta không bằng các ngươi. Nếu nàng dám nói như vậy, ta nhất định nói cho nàng biết: 'Cái này không thể trách ta, đều là ngươi và cha sinh ta thành như vậy.' “

Mọi người âm âm cười to.

Đỗ Quyên cười nửa ngày, mới nói: “Mẹ ngươi cũng chỉ là nói. Trường bối nha, luôn hi vọng trai gái đều có tiền đồ. Nhưng người tốt cũng có khuyết điểm, người kém cũng có ưu điểm, trước giờ không có ai thập toàn thập mỹ. Nếu khinh thường chính mình, hoặc luôn bắt chước người khác, mặt ngoài nhìn tốt, kỳ thật tinh tế đánh giá cũng chỉ là giả mà thôi.

Lời này nói đến tâm khảm Nhị Ny, nàng mừng đến không biết như thế nào cho phải, nên chân thành nói: “Đỗ Quyên, không nghĩ tới ngươi tốt như vậy. Biết thế ta đã sớm đến tìm ngươi chơi, chỉ sợ ngươi không thích.”

Đỗ Quyên buồn bực hỏi: “Sao ngươi cảm thấy ta không để ý người khác.”

Quế Hương cũng nói: “Đỗ Quyên là người hoà khí nhất, già trẻ đều thích nàng.”

Hòe Hoa cũng vội vàng gật đầu, kể ra rất nhiều ưu điểm của Đỗ Quyên.

Nhị ny ngượng ngừng cười, nói mình nhìn lầm rồi.

Kỳ thật nàng thầm nghĩ, Đỗ Quyên làm những chuyện kia, 2 tuổi đã dám đánh ca ca, tìm nãi nãi mượn thịt, rơi vào trong nước mà không chết, đi lạc ba ngày còn có thể trở về, kháng hôn không tiếp thu gia gia nãi nãi ...

Mỗi một vụ đều oanh oanh liệt liệt, cùng “hòa khí” thật không dính líu chút nào.

Nhưng nàng ngượng ngừng nói, bởi vì sau khi trò chuyện với Đỗ Quyên, cảm thấy nàng thật sự rất hòa khí, không hề khinh thường các nàng.

Hoàng Ly thấy Nhị Ny nói chuyện thật thà nên an tâm lung lạc nàng, nói dù nàng có chút mập, nhưng làn da tốt, nhị tỷ nàng biết thiết kế xiêm y, nhất định có thể giúp nàng che dấu khuyết điểm. Còn có, nàng muốn đi săn cũng không phải không được, chỉ cần mỗi ngày cùng nhị tỷ luyện tập ném đá là xong, lại nói cho nàng biết luyện như thế nào. Đợi luyện ném chính xác, săn con thỏ sẽ dễ dàng hơn.

Nhị Ny thấy cái miệng nhỏ của nàng nói liên tục, đều là muốn tốt cho mình, lập tức xem nàng như tiểu muội, đối với Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi khen ngợi không dứt, nói 3 tỷ muội Hoàng gia quả nhiên tốt không khác gì tin đồn.

Hoàng Ly liền thẹn thùng liền cười.

Thoat chốc, rất nhanh đã đến buổi trưa.

Đám người Nhị Ny ở đây chơi, chung quy không phải đứng đảnh hồ trợ, bởi vậy đến lúc ăn cơm không tiện ở lại, nên cùng Đỗ Quyên cáo từ.

Đỗ Quyên cũng không giữ, cười nói đợi hoàn công lại đến chơi.

Đám người Nhị Ny liền đi.

Đi ra viện, vừa lúc gặp các thiếu niên tới dùng cơm, mau tránh đường. Lại thấy Lâm Xuân đi ở phía sau, đang từ Lâm gia viện đi ra, vội lớn tiếng kêu: “Xuân Sinh huynh đệ, chúng ta đi.”

Mọi người nghe xong buồn cười: đi thì đi đi, lại chào riêng Lâm Xuân, chẳng lẽ trông cậy vào hắn giữ người ở lại ăn cơm sao?

Ai ngờ Lâm Xuân thật giữ lại: “Nhị Ny tỷ tỷ, sao không ở lại ăn cơm?”

Nhị Ny cười nói: “Nhiều người như vậy, chúng ta ở lại chỉ làm loạn thêm. Dội ngày thượng lương lại đến ăn tiệc.”

Lâm Xuân vội nói: “Tốt lắm. Nhớ rõ phải đến đó!”

Nhị Ny cười đáp ứng, cùng mọi người xoay người rời đi.